

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce:

žalobce: **G. Č.**

zastoupen: JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem
Náměstí Republiky 2, Plzeň,

proti

žalovanému: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**
se sídlem Skokanská 2311/3,
Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru ze dne 20.1.2017, číslo : S17-0113/2017

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 20.1.2017 číslo S17-0113/2017 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a

potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele pro speciální služby Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru ze dne 3.10.2016 č. S16-15912/2016 o zamítnutí žádosti o obnovu řízení ve věci vedené pod čj: GI-A-888/2014 pravomocně skončeného rozhodnutím náměstka ředitele speciální služby Generální inspekce bezpečnostních sborů č. K14-0058/2014 o uznání žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nebyl dostatečně zjištěn stav věci a došlo k nesprávnému vyhodnocení žalobcem tvrzených důvodů pro obnovu řízení, když ty bezpochyby splňovaly zákonem stanovené důvody pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky kázeňského přestupku pouze na základě výpovědi dvou svědků, a to vedoucího M. R. a Z. R., žalobce neměl čím prokázat, že tito svědkové nemluví pravdu. Až po odchodu ze služebního poměru následně požádal Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále „GIBS“) o fotokopii knihy jízd vozidla, které žalobce užíval, z tohoto výpisu zjistil, že v rozhodném období neuskutečnil žádnou jízdu služebním vozidlem mimo hranice města České Budějovice. Navíc v rozhodném období čerpal dovolenou, byl mu přidělen ozdravný pobyt. Při společných jízdách s kolegou v drtivé většině řídil služební vozidlo žalobce, což znamená, že pokud žádnou jízdu do Prahy neuskutečnil, nemohl se setkat se svým vedoucím a nemohl být úkolován. Výpovědi svědků tedy byly nepravdivé.

2. Žalobce namítal, že žalovaný správní orgán nesprávně dospěl k závěru, že žádost o povolení obnovy ze dne 3.8.2016 byla podána po uplynutí subjektivní lhůty pro podání takové žádosti. Podle ustanovení § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru může účastník řízení podat žádost o obnovu řízení ve lhůtě 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl. Subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení počala běžet 25.5.2016, dnem následujícím poté, kdy byl žalobci doručen výpis z knihy provozu, ze kterého zjistil, že rozhodnutí, kterým byl potrestán, se opírá o důkazy, o nichž se zjistilo, že jsou nepravdivé. Návrh na obnovu řízení byl žalovanému doručen 3.8.2016, tedy nepochybně v zákonné subjektivní lhůtě. S ohledem na právní moc rozhodnutí 3.10.2014 byla zachována i čtyřletá objektivní lhůta.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný ignoroval skutečnost, že původní důkazy, o které se rozhodnutí opíralo, se ukázaly jako nepravdivé. Žalobce uvedl i další skutečnosti, které svědčí o nepravdivosti důkazů. Pokud jde o svědkyni Z. R., bylo nepravdivě uvedeno přidělení čísla jednacího, nepravdivé byly i údaje o kontrole nevyřízených věcí s telefonickou upomínkou zpracovatelům, když žalobce neměl spis u sebe, nepravdivost tvrzení se vztahuje i k poradě ze dne 29.4.2016, porady se žalobce nemohl zúčastnit, protože čerpal dovolenou. Nepravdivé je i tvrzení o tom, že vedoucí oddělení nejméně v pěti případech úkoloval žalobce k provádění šetření, což je vyvráceno výpisem z knihy jízd žalobce, který se setkal se svým vedoucím v menším počtu případů, než svědkyně uvádí. Pokud jde o svědka R., jeho tvrzení o tom, že upozorňoval žalobce, aby byl aktivní, vyvrací spisová obálka, kam se zanáší pokyny vedoucích. Toto tvrzení je vyvráceno též elektronickým pohybem předmětného spisu, který byl právě u sekretářky oddělení Z. R. Až dne 23.7.2014 vedoucí nařídil žalobci, aby se dostavil do Prahy a spis uložil s odkazem na to, že věc je prošetřována 15. oddělením. Žalovaný se s tvrzeními žalobce nevypořádal, když pouze stroze konstatoval, že se měl těchto námitek dovolávat v rámci odvolacího řízení. To však žalobce učinit nemohl, když se o nepravdivosti důkazů, resp. o zásadních skutečnostech nepravdivost důkazu prokazujících, dozvěděl až dne 24.5.2016, kdy mu byla

doručena kniha provozu služebního vozidla. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh správního řízení, poukázal na to, že v průběhu času žalobce mění svá sdělení. Žalovaný má za to, že návrh na obnovu řízení byl podán po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty, která uplynula dnem 14.1.2015, 90 dnů počítáno ode dne 17.10.2014, což je pro žalobce příznivější v porovnání s počátkem doručení rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že výpis z knihy provozu nelze vnímat jako novou skutečnost, jedná se jen o výpis z údajů obsažených v knize provozu, do které sám žalobce zapisoval a měl tedy povědomí o její existenci. Nesouhlasí s tím, že lhůta pro obnovu řízení počala běžet 25.5.2016, tedy den následující po doručení výpisu z knihy provozu žalobci, žalobce o existenci knihy provozu věděl od počátku řízení, sám do ní zapisoval údaje. Navrhl zamítnutí podané žaloby.
5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyslovili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí.
6. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že rozhodnutím náměstka ředitele pro speciální služby GIBS ve věcech kázeňských ze dne 15.9.2014 č. K14-0058/2014 byl žalobce uznán vinným „ze spáchání jednání, které má znaky kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1, 2 písm. a) služebního zákona, kterého se dopustil tím, že ve věci prošetřování poznatku O.S. týkajícího se činnosti OOP Volyně v souvislosti s prošetřováním úmrtí J. Sc. vedeného pod čj: GI- K- 472/2014 byl nejméně ode dne 17.4.2014, kdy došlo k vrácení věci ze strany Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje do 23.7.2014 ve věci nečinný a došetřením předmětné věci se řádně nezabýval, a způsobil tak v prošetřování věci neodůvodněné průtahy, kdy šetření ukončil až 23.7.2014 s odkazem na prošetřování podání stejného obsahu jiným organizačním článkem GIBS“. Tím nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona, podle něhož byl povinen dodržovat článek 2 odst. 2 Nařízení ředitele GIBS č. 10/2012, podle kterého inspektoři, kterým bylo přiděleno k vyřízení trestní oznámení nebo jiný podnět, jsou povinni urychleně činit všechna potřebná šetření a opatření k objasnění věci tak, aby nedošlo k neodůvodněným průtahům v trestním řízení. Za uvedené jednání byl žalobci uložen kázeňský trest – snížení základního tarifu o 20 % na dobu jednoho měsíce. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je konstatováno porušení ustanovení § 158 odst. 1 trestního řádu a článku 2 odst. 2 Nařízení ředitele GIBS č. 10/2012. Současně je konstatováno, že žalobce nerespektoval opakované pokyny vedoucího 34. oddělení inspekce o tom, že má ve věci provádět další šetření a opatření. Byl konstatován obsah výpovědi svědků se závěrem, že správní orgán dospěl k tomu, že bylo prokázáno, že došlo k jednání, které bylo popsáno ve výroku rozhodnutí s tím, že byl uložen ve výroku uvedený kázeňský trest.
7. Podáním ze dne 2.8.2016, které bylo Generální inspekcí bezpečnostních sborů doručeno dne 3.8.2016, podal žalobce jako účastník řízení žádost o povolení obnovy řízení, ve které argumentoval v podstatě shodně, jako v posléze podané žalobě, když poukázal na výpis z knihy provozu dopravního prostředku GIBS-112, ze kterého vyplývá, že v rozhodném období neuskutečnil žalobce ani jednu služební jízdu mimo hranice města České Budějovice, má za to, že rozhodnutí o kázeňském postupu se opírá o důkaz, o kterém se

zjistilo, že je nepravdivý, když k uznání viny došlo na základě výpovědi dvou svědků, přitom je zřejmé, že nelze jako pravdivý důkaz označit výpověď o nejméně 5x úkolování žalobce, když v rozhodném období neměl ani jednu služební cestu do Prahy a s vedoucím 34. oddělení se tedy nemohl sejít.

8. Před vydáním rozhodnutí o žádosti žalobce se žalobce písemně vyjádřil ke shromážděným podkladům podáním ze dne 15.9.2016. Z obsahu tohoto vyjádření je zřejmé, že žalobce setrval na svých argumentech a tvrzeních, která uvedl v žádosti o obnovu řízení ze dne 2.8.2016.
9. Ve spise je dále založen záznam o nahlížení do spisu z 31.8.2016, ze kterého vyplývá, že žalobce nahlížel do spisového materiálu ve dnech 30.8.2016 a 31.8.2016, přičemž žalobce navrhl doplnění spisového materiálu a vyjádřil stanoviska k založeným podkladům.
10. Z protokolu o výsledku svědka M. R. (dřívější vedoucí žalobce) je zřejmé, že tento svědek odkázal na úřední záznamy, které vypracoval koncem srpna 2014, údaje v těchto záznamech uvedené jsou pravdivé a úplné. Sam svědek byl v této věci kázeňsky potrestán. K dotazu svědek uvedl, že se žalobcem byl opakovaně v osobním styku a v denním telefonickém styku. Uvedl, že určitě se se žalobcem setkal ve dnech 3.6. a 12.6. 2014, poukázal na další dvě služební cesty v červenci 2014. Pokyny dával průběžně, zejména po vrácení spisového materiálu. Pokud jde o zápis z porady 29.4.2014 uvedl, že na poradě byl přítomen P., který byl o věci podrobně informován, po návratu z dovolené telefonicky jednal i se žalobcem.
11. Ve spise je založen záznam ze dne 15.7.2014, ve kterém M. R. a popsal způsob získání poznatků v souvislosti s úmrtím J. S., které bylo prověřováno, uvedl, že po vrácení věci z krajského ředitelství dal žalobci pokyn, aby věc vyřešil, nastínil dva možné způsoby. Dále je ve spise založen záznam ze dne 14.8.2014, ve kterém se R. vyjadřuje k věci obdobně. V záznamu o vyjádření svědka v kázeňském řízení ze dne 25.8.2014 se R. odvolal na záznamy ze dne 14.8. a 15.7.2014, situaci rozebíral na poradách oddělení, kdy upozorňoval na povinnost přijímat oznámení a vyrozumívat oznamovatele. Dne 25. srpna 2014 byl sepsán i záznam o vyjádření svědka s M. P., který uvedl, že si nepamatuje, že by vedoucí žalovanému uložil, že by na případu dále neměl provádět šetření, na konkrétní úkoly, které měly být žalobci uloženy, si nepamatuje. Záznam o vyjádření svědka v kázeňském řízení ze dne 12.9.2014, ve kterém Z. R. mimo jiné uvedla, že po vrácení spisu z krajského ředitelství byla účast na nejméně v pěti případech úkolování žalobce vedoucím oddělení.
12. O žádosti žalobce bylo rozhodnuto rozhodnutím náměstka ředitele pro speciální služby Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru ze dne 3.10.2016 č. S16-1591/2016 tak, že žádost o obnovu řízení byla zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí služební funkcionář konstatoval dosavadní průběh řízení, poukázal na platnou právní úpravu a zabýval se jednotlivými námitkami, které žalobce v žádosti o obnovu řízení uvedl. Pokud jde, o výpis z knihy provozu uvedl, že nejde o novou skutečnost, kterou bez svého zavinění nemohl žalobce uplatnit v původním řízení, neboť kniha provozu byla žalobci známa, sám do ní prováděl zápisy. Pokud jde o tvrzení, že v rozhodném období žalobce nebyl v Praze, poukázal na konkrétní data, a to 3.6.2014, 12.6.2014, kdy žalobce spolu s kolegou P. vykazali služební cestu do Prahy. Na pracovišti v Českých Budějovicích přitom nikdo jiný nepracoval. Dále se vypořádal s výpovědí Z. R., a to s odkazem na výpověď svědka M. R. a obsah zápisu z porady z 29.4.2014 uzavřel, že

žalobcem předložené doklady a tvrzení neprokazují nepravdivost důkazů, provedených v původním řízení. Současně poukázal na to, že vedoucí dával pokyny žalobci ústní formou. Závěrem pak uvedl, že žádost o povolení obnovy podaná dne 3.8.2016 byla podána po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty, když výpis z knihy provozů představuje jen výpis z údajů obsažených v knize provozu, do které sám účastník zapisoval a věděl tedy o její existenci. Konstatoval, že rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 1.7.2014, dne 25.8.2014 byl vyslechnut M. R. a Z. R., dne 16.10.2014 byla pořízena kopie doručovací knihy a dne 14.10.2014 účastník pořídil historii spisu GI-K-472/2014. Devadesáti denní lhůtu počítal od 17.10.2014, takže lhůta uplynula dne 14.1.2015.

13. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení podal žalobce odvolání, ve kterém uváděl citace z rozhodnutí služebního funkcionáře a stanovisko k těmto citacím.
14. O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20.1.2017 č. S17-0113/2017 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí náměstka ředitele pro speciální služby GIBS ve věcech služebního poměru ze dne 3.10.2016 č. S16-1591/2016 potvrzeno. V odůvodnění se služební funkcionář vypořádal s jednotlivými námitkami odvolání, poukázal na ustanovení § 192 odst. 1 zákonem o služebním poměru se závěrem, že není splněna zákonem stanovená podmínka nové skutečnosti, která by existovala v době původního řízení a kterou odvolatel, jemuž má být ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení nemohl uplatnit, neboť výpis z knihy provozu obsahoval a obsahuje skutečnosti obsažené v knize provozu, do které sám odvolatel zapisoval a měl tedy povědomí o její existenci a mohl jí uplatnit nebo navrhnout jako důkaz v původním řízení. Dále uvedl, že žádost o obnovu byla podána po uplynutí zákonem stanovené tříměsíční subjektivní lhůty, má za to, že počátek běhu subjektivní lhůty mohlo započít dříve, a to od okamžiku doručení rozhodnutí žalobci. S ohledem na zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ se přiklonil k počátku běhu subjektivní lhůty od 17.10.2014. S ohledem na to, že marně uplynula lhůta pro podání žádosti o povolení obnovy řízení, nemusel se služební funkcionář zabývat dalšími námitkami, které jsou opakovány v podaném odvolání.
15. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 20.1.2017 č. S17-0113/2017 směřuje podaná žaloba.
16. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím o žádosti žalobce o obnovu řízení k pravomocně skončené věci, v níž byl žalobce uznán vinným za spáchání jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Podmínky pro obnovu řízení upravuje zákon o služebním poměru.
17. Podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru se řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, na žádost účastníka obnoví, jestliže
18. vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit nebo
19. rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak nebo
20. rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý,
21. při současné další podmínce, že tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.

22. Podle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru může účastník řízení podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu, uvedeném v odstavci 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
23. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalovaný správní orgán za základní důvod pro zamítnutí podaného odvolání proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o obnovu řízení uvedl skutečnost, že žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty. Soud se proto v první řadě zabýval touto otázkou, když žalobce nesprávnost tohoto závěru v podané žalobě rovněž namítal (bod II.b) žaloby)
24. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal žádost o obnovu řízení s odkazem na „Výpis z knihy jízd služebního vozidla G-112, Ford Fiesta ze dne 23.5.2016“. Žalobce výslovně v žádosti o obnovu řízení ze dne 2.8.2016 zdůraznil, že skutečnosti, o které opírá svá tvrzení se dozvěděl z písemností Generální inspekce bezpečnostních sborů čj: GI-A-512-6/2016 datované dne 23.5.2016, kterou převzal dne 24.5.2016, jsou proto dodrženy lhůty podle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru. Tento dokument ze dne 23.5.2016 čj: GI-A-512-6/2016, označený jako „výpis z knihy jízd služebního vozidla G-112, Ford Fiesta“, tvořil jednu z příloh žádosti žalobce o obnovu řízení. Z tohoto dokumentu je zřejmé, že žalobci je zasílán výpis z knihy jízd a dvě nařízení ředitele GIBS týkající se poskytování náhrad cestovních výdajů. V příloze tohoto dokumentu je pak samotný „Výpis z knihy provozu dopravního prostředku GIBS-112“, řidiče Gustava Černého, na 24.8.1968 v období od 7.11.2013 do 15.8.2014.
25. Ze spisového materiálu je zřejmé, že výpis z knihy jízd byl žalobci zaslán výše uvedeným dokumentem ze dne 23.5.2016. Soud se zabýval otázkou, zda jde o důvod obnovy řízení, o kterém se žalobce dozvěděl až poté, kdy mu tento výpis byl doručen nebo zda jde o dokument, o jehož obsahu věděl žalobce již před datem 23.5.2016, resp. 24.5.2016, kdy měl být žalobci výpis doručen a od něhož žalobce běh subjektivní 90 denní lhůty počítá.
26. Z předloženého výpisu je zřejmé, že jde o výpis z knihy provozu dopravního prostředku, a to v té části, kde je jako řidič uveden žalobce. Není pochyb o tom, že o existenci knihy provozu dopravního prostředku měl žalobce povědomost po celou dobu průběhu původního řízení, když je zřejmé, že do této knihy sám zapisoval údaje o provozu dopravního prostředku, který řídil. Samotná skutečnost, že z celé knihy provozu dopravního prostředku byl k žádosti pořízen „nový“ dokument, označený jako „Výpis z knihy provozu dopravního prostředku GIBS-112“, nelze mít za to, že se žalobce o obsahu dozvěděl až po té, kdy mu výpis z knihy provozu byl zaslán k jeho žádosti. Pro posouzení otázky o vědomosti či nevědomosti údajů, obsažených ve výpisu z knihy provozu, není rozhodná doba, kdy byl tento výpis z knihy provozu dopravního prostředku zpracován a kdy byl žalobci doručen. Rozhodující je vědomost o obsahu samotné knihy provozu dopravního prostředku, ze které byl výpis zpracován a tvoří její původní součást. Vědomost o obsahu, tedy vědomost o údajích obsažených v knize provozu a následně ve výpisu z této knihy, měl žalobce již před datem 24.5.2016.
27. Pokud by se soud postavil na stanovisko, že subjektivní lhůta je počítána až ode dne, kdy byl doručen žalobci jím požadovaný výpis z knihy provozu dopravního prostředku, akceptoval by situaci, kdy by účastník správního řízení pro to, aby doložil dodržení subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení, zajistil vytvoření dokumentu, který by představoval vybrané údaje, které jsou obsaženy v původním dokladu, z něhož je vytvořen pouhý výpis. Obnova řízení má sloužit k nápravě skutkových pochybení, proto

rozhodnou skutečností je znalost obsahu určitého dokumentu, nikoli formální existence výpisu z tohoto dokumentu. Jakkoliv formálně byl výpis žalobci doručován jako příloha sdělení ze dne 23.5.2016, nemá soud pochybnosti o tom, že obsahově mu byly sděleny skutečnosti, které mu byly známy již před uvedeným datem a byly mu známy v průběhu celého původního správního řízení. Jak již bylo uvedeno, žalobce zcela nepochybně o existenci knihy provozu dopravního prostředku věděl, když sám u této knihy činil záznam o provozu dopravního prostředku.

28. Z výše uvedeného má soud za to, že nelze počítat ze subjektivní 90 denní zákonem stanovenou lhůtu ode dne, kdy žalobci byl doručen výpis z knihy provozu dopravního prostředku, nýbrž je nutno vycházet z toho, že o existenci údajů, které jsou obsaženy v knize provozu, žalobce věděl po celou dobu původního správního řízení a nic mu nebránilo v tom, aby těmito údaji argumentoval již v rámci řízení o kázeňském přestupku. I kdyby soud běh subjektivní lhůty počítal od právní moci rozhodnutí, byl žalobci uložen kázeňský trest (právní moc dnem 3.10.2014) nebo od data, kdy byla pořízena kopie doručovací knihy, jak činí žalovaný (od 17.10.2014), je zřejmé, že žádost o obnovu řízení, která byla podána dne 3.8.2016 byla podána po uplynutí subjektivní zákonem stanovené lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení.
29. Je nutno zdůraznit, že již tato samotná skutečnost je důvodem pro to, aby žádost o obnovu řízení byla zamítnuta. Pokud se tedy služební funkcionáři zabývali jednotlivými námitkami žalobce, činili tak nad rámec své povinnosti, neboť ani v případě, že by byla tvrzení žalobce akceptována, nemohlo být o žádosti rozhodnuto jinak, než žádost pro nedodržení lhůty pro podání této žádosti zamítnout.
30. S přihlédnutím k tomu, co bylo právě uvedeno, se soud pouze ve stručnosti zabýval námitkami o existenci důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 192 odst. 1 písm. a) a § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, které žalobce v podané žalobě uplatnil.
31. Je vhodné předeslat, že účelem obnovy řízení je případná náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v době původního řízení existovaly, byly však neznámé a účastník je nemohl v původním řízení uplatnit, popř. je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravdivými. Přitom za nové skutečnosti nebo důkazy je nutno považovat pouze takové skutečnosti či důkazy, které existovaly již v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, proto je nemohl v řízení uplatnit, popř. důkazy se ukázaly býti nepravdivými. Za novou skutečnost je tedy nutno považovat pouze takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení a objektivně jí účastník řízení nemohl znát nebo ji nemohl uplatnit. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2010 sp.zn. 6 As 39/2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2011 sp.zn. 8 As 18/2010, dostupné na www.nssoud.cz).
32. Pokud jde o důvod uvedený v § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru (bod II. a) žaloby), je z již citovaného ustanovení § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je zřejmé, že důvodem pro obnovu řízení je zjištění o tom, že vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že musí jít o skutečnost, která sice v době původního řízení existovala, její „novost“ spočívá

v tom, že přes svou předchozí existenci nebyla známa, proto ji účastník řízení nemohl bez svého zavinění v původním řízení uplatnit. O takovouto situaci v daném případě nejde.

33. Jak již bylo uvedeno, výpis z knihy provozu dopravního prostředku je výpisem z dokumentu, který existoval v době původního řízení, žalobci nic nebránilo v tom, aby údaje obsažené v této knize uplatnil v původním řízení. Obsah knihy provozu dopravního prostředku byl žalobci nepochybně v původním řízení znám, žalobce neuvádí žádné skutečnosti, které by bylo možno považovat za skutečnosti svědčící o tom, že údaje z této knihy nemohl bez svého zavinění uplatnit. Navíc, pokud by soud postupoval ryze formálně a považoval by za novou skutečnost výpis z knihy provozu, musel by dospět k závěru, že tento výpis jako nově vzniklý dokument v době původního řízení neexistoval, neboť byl vytvořen až k žádosti žalobce v roce 2016, a proto nesplňuje podmínku existence v době, kdy probíhalo původní řízení.
34. Pokud jde o důvod uvedený v § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru (bod II.písm.c) žaloby), podle něhož je dán důvod pro obnovu řízení v případě zjištění, že se původní rozhodnutí opírá o důkaz, který je nepravdivý, je nutno konstatovat, že takovýto důkaz předložený žalobcem nebyl. Výpis z knihy provozu dopravního prostředku dokládá pouze data, kdy žalobce řídil služební vozidlo, nedokládá nic o pravdivosti či nepravdivosti použitých důkazních prostředků, neprokazuje nepravdivost výpovědí jmenovaných svědků.
35. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že skutková podstata kázeňského přestupku nespočívala v tom, že by žalobce neplnil pokyny vedoucího oddělení, nýbrž, jak je zřejmé z výroku rozhodnutí ze dne 15.9.2014 č. K14-0058/2014, v tom, že nejméně od 17.4.2014, kdy došlo k vrácení věci související s prověřováním úmrtí J. S. a ze strany Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, do 23.7.2014, byl ve věci nečinný a došetřením předmětné věci se řádně nezabýval, způsobil tak v prověřování věci nedůvodné průtahy. Je zřejmé, že žalobci byl kázeňský trest uložen za objektivně existující stav, kdy bylo konstatováno, že v době od 17.4.2014 do 23.7.2014 byl ve věci nečinný a nezabýval se řádně došetřením předmětné věci. Je sice pravdou, že z odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.9.2014 bylo odkázáno i na výslech vedoucího oddělení M. R. s Z. R., jejichž nepravdivost žalobce namítá, námitky žalobce však nesměřují k tomu, že nebyl nečinný a co tvořilo skutkovou podstatu deliktu, nýbrž k tomu, že mu neměly být ze strany vedoucího oddělení dávány pokyny. Je však nutno vycházet z výroku rozhodnutí ze dne 15.9.2014, ze kterého vyplývá, že žalobci nebyl kázeňský trest uložen proto, že by nerespektoval pokyny svého nadřízeného vedoucího oddělení. Proto námitky žalobce nejsou relevantní.
36. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické **vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.**

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28.srpna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu